

гарска политика се показва циничният образ на личната, династическа и завоевателна политика на цар Фердинанд. Фаталният дележ на Македония, който обричаше част от българското племе на окончателно затриване; разделянето на Македония на безспорна и спорна зони, с цел да му послужи последната, като разменна монета при едно евентуално разширение пределите на държавата на изток по посока към Цариград; разпределянето с оглед на същата тази цел на армиите на съюзниците на македонския и тракийския военни театра, за да може свободно и неспъван от съюзниците ни да изпълни своя план — да влезе в Цариград; опитът му да премине чаталджанските позиции, след като бе вече получил молбата на Кямил-паша за мир; отблъсването на предложението на Венизелоса за разбирателство, претенциите за Солун, оголването на югоизточната ни граница, необръщането внимание на заплашителните предупреждения на Ромъния и, най-сетне, самата междусъюзническа война — това са редица блестящи прояви на тази негова политика. В тях Фердинанд се откроява цял със своите амбиции, с болезненото си честолюбие, с всичкия си авантюризъм и със своето безмерно безумие.

Тази негова авантюристическа и безумна политика проигра четиридесет годишните непрекъснати и кървави усилия на българския народ за разрешение на големия македонски въпрос; тя стана причина да бъде България изправена в Букурещ като подсъдима и да бъде отрязан от нейното живо тяло цял един североизточен, най-плодороден край; на нея бяха принесени в жертва животът на стотици хиляди български синове и интересите на целокупното българско племе. Тази негова политика бе и която едва не погуби България.
